

Kärleks Novellen Utan namn..

Han satt ensam i den lilla röda stugan med vita knutar, och tittade ut över snö stormen som tog liv utanför. Snön piskade hårt mot det frostiga fönstret, och en kylig vind drog genom rummet. Han tog en klunk från vinglaset som stod framför honom på bordet, det smakade beskt så han ställde ner det igen med en duns. Klockan var redan efter midnatt, men han hade ingen anledning att sova. Han satt ensam uppe som han gjort så många nätter förut, med henne i sina tankar. Hon hemsökte dem som de hjärnspöke hon var.

En sen vår kväll hade hon stormat in i hans liv, som snöstormen där ute. Hon hade charmat honom, och snabbt hade han gett henne sitt hjärta, och svurit på att aldrig ta tillbaka det igen. Lika snabbt som hon hade blivit en del av hans liv, hade hon lämnat det. På sina höga stilettklackar hade hon gått ur hans liv, och lämnat honom ensam i vinterkylan. Hon hade lämnat honom utan ord, utan förklaring. Hon hade lämnat honom med minnena från det förflutna och förhoppningarna om framtiden. Det enda han hade kvar av henne var sorgen i sitt hjärta, och doften av hennes parfym på sin kudde. En doft som nu för länge sedan tynat bort.

Han kunde se henne framför sig, på andra sidan bordet, med sin cigarett i handen. Hon höjde handen mot munnen och tog ett bloss. Hon blåste ut röken mellan sina rödmålade läppar, och fyllde rummet med en behaglig doft av rök. Allting kändes så verkligt, men han visste att det var hans hjärna som spelade honom ännu ett spratt. Hon tittade på honom med blå ögon under den svarta luggen. Hon tog ännu ett bloss från cigaretten i handen, sedan fimpade hon den i askkoppen, som stod mitt framför henne på bordet. Han granskade henne länge med blicken. Hon såg precis ut som hon gjorde den dagen hon lämnat honom. Han tittade länge på hennes rödmålade läppar. Han undrade om de skulle kännas lika verkliga som cigaretten röken hade gjort då den fyllt rummet. Skulle hennes ljusa hud kännas lika mjuk under hans fingertoppar, som den en gång gjort? Skulle hennes kropp vara lika varm mot hans, som den en gång varit? Var hon ett hjärnspöke som hemsökte honom ännu en gång?

Han visste att han inte kunde tänka klart, att hon inte kunde sitta där framför henne. Hon ställde sig upp och började sakta gå mot honom. Hennes klackar lät högt när hon gick på trägolvet. Hon stannade när hon var en halvmeter ifrån honom. Han tog hans hand och drog upp honom från stolen. Hon la armarna runt honom och drog honom tätt intill sig. Han tog ett djupt andetag och andades in doften av hennes parfym. Han kändes så verklig, men det kunde inte vara sant. Han hade så mycket frågor att ställa henne, men när han öppnade munnen för att tala, kysste hon hans läppar och tystade honom. Hennes läppar kändes så mjuka mot hans, och de kunde inte vara annat än verkliga. Han mindes sista gången han hade kysst de läpparna. Han hade tittat på honom med en blick utan sorg utan glädje, och sagt att de inte kunde träffas längre. Sedan hade hon kysst hans läppar och lämnat honom ensam i vinterkylan. Han fick aldrig reda på varför, och det störde honom varje dag. Han hade varit villig att ge henne hela sin framtid. Han ville skapa en familj med henne, bygga ett liv med henne. De skulle bygga ut den lilla röda stugan med vita knutar. De skulle skaffa barn ihop, som de skulle älska och leva lyckliga med. De skulle bli gamla tillsammans och uppleva barnbarn och barnbarnsbarn. När tiden till sist skulle vara inne för dem, skulle de dö tillsammans och träda in i ljuset sida vid sida.

Han hade planerat allt den där vinter kvällen då han gick ner på knä framför henne och frågade om hon ville bli hans fru. Hon hade tittat på honom med sin allvarliga blåa blick, och nekat honom. Han hade varit så självsäker när han hade gått ner på knä, men hon hade krossat honom totalt. Hon kunde lika gärna slita ut hjärtat ur bröstet på honom och krossat det under hennes höga klackar. Det hade varit mindre grymt, men istället hade hon kysst hans läppar varsamt, och sagt att de inte kunde träffas längre. Hon stängde ytterdörren efter sig med en hög smäll som för honom kom att symbolisera dörren till hennes hjärta. Hon hade stängt den för honom, och förmodligen för alltid.

Nu stod hon där med armarna runt honom, och visade honom sin kärlek ännu en gång. Han ville inte förlåta henne, men när han kände hennes läppar mot sina och doften av hennes parfym som nådde hans näsborrar blev det svårt att stå emot. Allt med henne gjorde det omöjligt för honom, att inte glömma allt och förlåta henne. Hon strök honom lätt över kinden med sina mjuka fingrar.

- Förlåt, viskade hon lätt i hans öra.

- Det är okej, vi glömmet det. Svarade han.

- Nej det är inte okej, men jag greps av panik då... Hon skulle fortsätta prata, men den här gången tystade han henne. Han la fingret på hennes läppar, som en gest att hon skulle vara tyst, sedan kysste de varandra ännu en gång.

Dagen därpå vaknade han sent på morgonen och tittade på väckarklockan som visade att den var 11.00. Han vände sig om för att kyssa henne godmorgon, men hon var borta. Han gick upp och tittade i köket, men det var tomt. Han tittade i alla rummen i den lilla stugan, men hon fanns inte där. Han tittade ut för att se om hennes fotspår syntes i snön, men där låg snön som ett perfekt orört täcke på marken. Han gick in i sovrummet igen och la sig förtvivlat på sängen, den luktade unket utan ett spår av doften av hennes parfym. Ännu en gång hade hon lämnat honom ensam, denna gång utan ett spår utan ett ord och utan en doft. Han brukade ställa sig själv frågan ibland om hon någonsin hade funnits där, överhuvudtaget?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Amandaaa med Poeter.se id #25474 innehar upphovsrätten